

Třináctá komnata

Noční setkání

Z nebe padal sníh a pokrýval tak malou vesnici jménem Vždyraj. Žilo zde kolem dvěstě padesáti lidí. Bylo pět minut před šestou večer. Ulice byly prázdné. A to, protože byly Vánoce. Dospělí byli doma s dětmi a slavili.

V jedné ulici však liduprázdno nebylo. Osoba měla namířeno na hřiště. Když došla, rozhlédla se kolem sebe. Pak se podívala na hodinky. Bylo šest hodin. Zbylé dvě osoby, na které čekala, však nepřicházely. Sraz měli na hřišti přesně v šest nula nula. Po dalších třech minutách čekání se ze stínu vynořily dvě postavy.

„No, kde jste?“, řekl Jirka a poklepal si na hodinky.

„Sory, nechtěli mě pustit,“ řekl Jáchym.

„A tři minuty žádná pohroma není, ještě máme dvě hodiny,“ dodal Petr.

„Hodinu a padesát sedm minut,“ řekl Jirka.

„Nebud' puntičkář!“ okřikl ho Jáchym.

„Tak neztrácejme čas a pojďme,“ řekl Petr a jako první vyrazil. Jáchym s Jirkou ho následovali. Měli namířeno ke zchátralému domu na konci vesnice.

„A co když tam někdo bude?“ prohodil Jáchym.

„Nebude, přes osmdesát let tam nikdo nežije.“

„Myslel jsem, třeba nějaký bezdomovec.“

„Žádní tu v okolí nejsou.“

To Jáchyma uklidnilo, ale i tak se bál.

„Vždyť je ti skoro třináct,“ řekl Petr.

„Nedělejte, že se nebojíte. Jsme dokonale připraveni. Každý máme baterku, nuž a já vzal z domu airsoftku,“ řekl Jirka.

„Neměl jsi ji dostat až k Vánocům?“ vmísil se do rozhovoru Petr.

„Jo, měl. Ale rodiče jsem ukecal.“

„A máš i kuličky?“

„Ne, vůbec! Táhnu se s airsoftkou bez nábojů! Jasně, že mám.“

„Hele, tam je ten barák,“ řekl Petr a ukázal směrem před sebe.

Kamarádi došli až před něj, zastavili se. Jirka nabil airsoftku a pro případ nouze si z batohu do kapsy přendal nůž. Do ruky si vzal baterku. Jeho kamarádi ho napodobili.

Dům byl starý. Okna měl vysklitá, omítku opadanou na některých místech ve střeše mu chyběly křidlice.

„Včera, když jsem usínal, mě napadlo, jestli to, co vyprávěli vesničané, není pravda.“

„Jako co?“ nechápal Jirka.

„Jestli ty tři děti, co se ztratily, neunesl nějaký duch a nevězní je tu.“

Z té úvahy všem přešel mráz po zádech.

A co když má tento rok zmizet někdo další. Vždy se to přece stalo na Štědrý den. Nejdřív to bylo na Vánoce před třemi lety, pak na Vánoce před dvěma a minulý rok na Vánoce taky. Co když se to letos stane taky? Tohle, když vymýšleli, co na letošní Vánoce podniknou, nikoho z nich nenapadlo.

Chvíli tam všichni tři beze slov stáli, pak Jirka prolomil ticho.

„Jdeme!“ zavelel a vyrazil ke zchátralým dveřím.

Jáchym s Petrem ho po chvíli následovali. Všichni rozsvítili baterku, protože světlo z pouličních lamp už sem nedosahovalo. Jirka chytil za kliku a otevřel. Zamčené nebylo.

Před nimi se táhla dlouhá chodba, na jejímž konci bylo schodiště. Po stranách byly troje dveře, které nejspíše vedly do pokojů.

Jirka se zhluboka nadechl a jako první vstoupil do domu. Jáchym s Petrem hned za ním. Nikdo z nich však netušil, že ze střechy je někdo tajně pozoruje a lišácky se přítom usmívá.

„Zavři,“ řekl Jirka a Petr poslechl.

„Tak které dveře prvně?“

„Tyhle,“ řekl Petr a posvítíl na ně.“

Jirka kývl a otevřel je. Baterkou pak do místnosti posvítili. Uprostřed se nacházel stůl se čtyřmi židlemi okolo něho. V rohu místnosti se nacházel krb. Na stěně pak byly tři obrazy. Na jednom byla namalovaná loď uprostřed moře. Zmítala se ve velkých vlnách a kolem ní bičovaly blesky.

Na druhém obraze pak byl meč, zapíchnutý v zemi a okolo něj poletovaly jiskry. Na třetím se nacházela tvář nějakého muže. Na hlavě měl kapuci, měl spoustu vousů, zapletených do culíku a oči mu zeleně svítily.

„Jdeme dál,“ řekl Jirka a otevřel další místnost.

Byla o trochu menší, než ta předchozí. Nacházelo se zde asi dvacet pytlů plných odpadků.

V poslední místnosti, která byla ze všech největší, bylo křeslo a kolem něj asi padesát vyhaslých svíček.

„Zajímavé je, že nikde nejsou pavučiny,“ podotkl Petr.

Jirka přikývl: „To je pravda. Teď půjdeme do prvního patra,“ řekl ještě Jirka a vyrazil ke schodům.

Schodiště bylo točité, se zábradlím na levé straně.

„Počkej,“ řekl Jáchym a baterkou posvítil na zábradlí. Byla na něm zaschlá krev. Všem přešel mráz po zádech.

Jako první se opět ozval Jirka: „No tak jdeme!“

Dřevěné schody hlasitě skřípaly a vrzaly. Najednou nad nimi něco zaskřípalo. Všichni tři ztuhli a pohlédli nad sebe. Pak se po sobě podívali.

„Co to bylo?“

Jirka jen pokrčil rameny. Vyšli po schodech a vstoupili do prvního patra. Patro bylo prázdné, až na žebřík, který stál vzadu u okna.

„Nejspíš vede na půdu,“ poznamenal Jirka.

„Néé, do sklepa,“ řekl Petr.

Jirka se na něj našťavaně podíval a vyrazil k žebříku.

„Kdo půjde první?“ zeptal se Jirka.

„Ten, kdo se ptal,“ odpověděl Jáchym.

Jirka se na něj usmál: „To se říkalo ve školce, srabe!“

Pak ale Jirka vylezl nahoru. Po něm Jáchym a Petr. Když posvítili do místnosti, všem ztuhla krev v žilách. V rohu stála zapálená svíčka a za ní tři kostlivci, připoutaní okovy ke stěně.

„To jsou ty děti,“ pronesl tiše Jirka.

„Pryč,“ šeptl Petr a jako první vyrazil k žebříku. Jirka s Jáchymem ho okamžitě následovali.

Slezli po žebříku a pak rychle utíkali ke schodišti. Se skřípěním ho seběhli, když v tom se ze tmy u dveří vynořila postava, zahalená v kápi. Do obličeje jí nebylo vidět. Stínila ho kapuce. Všichni tři strnuli. Samou hrůzou se jim zastavilo srdce. Strnule stáli a s otevřenou pusou hleděli před sebe.

Vtom postava vykročila směrem k nim. Jirka okamžitě vystartoval po schodech nahoru. Petr s Jáchymem byli hned za ním. Postava se za nimi rozběhla. Jirka běžel k oknu, na nic nečekal a vyskočil ven. Petr hned za ním. Oba se překulili, aby ztlumili pád. Když Jáchym doběhl k oknu, chvíli váhal. Byla to výška a nebyl tak dobrý sportovec, jako jeho kamarádi.

Vtom po schodech vyběhla neznámá postava a dlouhými kroky běžela k Jáchymovi. To Jáchyma popohnalo a rychle vyskočil. Dopadl sice do sněhu, ale i tak to byl tvrdý pád. Jirka s Petrem mu přispěchali na pomoc.

„Rychle, musíme odsud!“

Kamarádi se rozběhli pryč. Až byli v dostatečné vzdálenosti, Jirka vytáhl z batohu mobil a vytočil policii.

O deset minut později už na místo dorazila policie.

Do pár hodin už byl dům opáskovaný. Všude stáli kriminalisté se psy. Dorazili i reportéři. Než tři kamarády policie odvezla domů, kriminalisté se jich na vše vyptávali. Dokonce je natáčeli a budou v televizi.

Kamarádi byli nadšení. Jeden z kriminalistů jim ještě toho večera řekl, že si myslí, že ten muž, kterého potkali na chodbě, bude Sámó.

Byl to vrah, který před čtyřmi lety prchl z vězení a dodnes ho nikdo nikde nespatriil. Sámó to prý neměl v hlavě úplně v pořádku.

„Musím vás pochválit, ale zároveň i pokárat. Co vás napadlo takhle večer lozit do rozpadlého domu, který se každou chvíli může zřítit. A co kdyby vás ten neznámý zabil?“

Kamarádi jen pokrčili rameny

„A co ty kostry? Komu patří?“ otázal se Petr.

„Nejspíš těm dětem, ale není to stoprocentní.“

„A co ten chlápek? Chytíte ho?“

„Pokusíme se. Raději se moc nepotulujte venku sami a už vůbec ne po tmě. Netušíme, kde se ten chlápek může skrývat.“

„Nebudeme,“ slíbili kamarádi.

Nikdo však netušil, že ze stínu v povzdáli, vše sleduje postava v kápi...

Tomáš Komárek, 6. B (12 let)

ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Školní 446

Rájec-Jestřebí, okres Blansko

679 02